

Malacath

Az Orkok Ősatyja, az Átkok Istene

A következő szemelvényt egy híres kalandozó naplójából állítottuk össze, aki a harmadkor végének zűrzavaros időszakában élt. Vélhetően tevékenyen részt vett a Septim ház kiirtásában, s köze volt azokhoz az eseményekhez, amelyek Mehrunes Dagon megidézéséhez, s ezt követően kiűzéséhez vezettek. Ránk mégis csak a daedra hitről írott feljegyzései maradtak, amik jól tükrözik annak a kornak szálnalmas voltát, ahol egy ilyen ember is neves hős lehetett. A bejegyzéseket a jobb érthetőség kedvéért nem időrendben, hanem ABC renben közöljük.

(katt a nagyobb felbontásért a képre)

Az orkok ősatyja mindig is érdeklődéssel töltött el. Sokat nyomoztam szentélyének helye után, kérdezgettem a környéket járó embereket, végül Pinarus Inventius vezetett nyomra, akivel Anvilben, a Harcosok Céhének első küldetése során találkoztam. Nem meglepő módon Malacath hívei - mind orkok - kinéztek maguk közül, de némi győzködés után beleegyeztek, hogy egy adagnyi troll zsír árán beszélhetek istenükkel. Kalandjaim során jónéhány ilyen rút szörnyet megöltem, de gyakran láttam alkimistáknál is ezt a komponenst, így ez sem jelentett komoly akadályt.

Malacath dörgő basszusa szinte a földre tiport, a deadra haragudott, és joggal: kiválasztott népének testvéreit, az ogrékat, egy helyi nemes, bizonyos Drad rabszolgasorba kényszerítette. Gyűlölöm a rabszolgaságot, mi nordok mindig is kemény körülmények közt éltünk, együtt éheztünk és folyattuk vérünk, de mindig szabadon. Nem kellett meggyőzni, hogy móresre tanítsam a kis hatalmaskodó férget.

A házához indultam, ami egész kis vidéki kúriának bizonyult: nagy ház, gondos kezek által karban tartott kertek, termőföldek, s a közelben egy kisebb bánya alkotta a birtokot. Dradra a házában akadtam rá, s mindennél fontosabb volt, hogy kiszedjem belőle, hol tartja az ogrékat. Ő dicsekedett is vele, hogy ogre rabszolgái vannak, milyen jól dolgoznak, mennyire törvényes ez az egész, s bár a szám lerohadt, azt mondtam, csodálom az eszét érte. Ez hatott: a balga lélek elárulta, hogy a közeli bányában tartja rabszolgáit, ahol azok éjt nappallá téve bányásznak neki.

Felkerekedtem hát (először magamhoz vettem a közeli asztalon heverésző kulcsot), s úgy

döntöttem, csendesen kell elintéznem az öröket. Már a bejáraton is osonva haladtam keresztül, bölcs döntés volt, két ór pont ott szobrozott, talpig üveg és daedric páncélban. Az elsőt gond nélkül hátbaböktem egy hosszúkarddal, magam lepődtem meg a legjobban, mikor felkelt és társával együtt nekem esett! Izzasztó, jó harc volt. Kifosztottam a hullákat, még talán három vagy négy ór állta utam, de ők könnyebb falatok voltak, mert már vigyáztam, hogy egyszerre csak eggyel hozzon össze a sors. Az ogrék kopár, bűdös cellákban raboskodtak, szabadon engedtem őket, megvártam míg biztonságban távoznak, aztán Malacath elé járultam.

Ő hálájának kézzelfogható jelét is adta, én lehettem Volendrung, a híres kalapács új hordozója (kétkézes blunt, paralyze, drain health on strike). Még visszatértem lord Drad birtokára, hogy neki is igazságot szolgáltatassak, de nem kellett, rá és lady Drad-ra a földeken találtam rá, ahol épp kapáltak egy ogre felügyelete alatt. Beszédbe elegyedtem velük, s lady Drad könnyekkel a szemében panaszkolt fel, hogy még sosem dolgoztak ilyen keményen. Kétkedem benne, hogy valaha is dolgoztak egyáltalán. Phia, nemesek.